

naproti. „Tatínku, tatínku, jakpak mě budete říkat? Janinka nám přinesla med a povídala, že se budu jmenovat Beruška, ale maminka povídala, že ne, že se budu jmenovat Janinka.“

Tatínek byl celý vyjevený a Beruška stála u chaloupky ve dveřích, a srdce jí plesalo, a tolik se smála. „I ty má malá beruško, i ty zlatá má beruško! Vždyť ty máš očka jako Janinka a nosíček jako Janinka a všecko navlas jako Janinka. To ti musíme říkat Janinka.“ A maminka byla ráda a ta malá beruška byla ráda a všichni byli rádi a měli se rádi. A tatínek svítil a maminka hospodařila a broučci si před chaloupkou hráli.

„Dejte mně na Janinku pozor, ať mně ji luňák nevezme!“ říkávala maminka. – „Ó, však my dáme pozor!“

A dávali pozor. Ale jednou přiběhli domů: „Maminko, maminko, byl tu luňák. Ale nevezl nám Janinku. On se nás bál.“ A maminka byla celá ulekaná. „Opravdu! Byl to luňák?“ – „Byl to luňák. Takový velkánský, a měl zelená křídla a dlouhanánské vousy, a tolik bzučel.“ – „I to nebyl luňák. Luňák má zobák a peří.“ – „Peří? Tak to nebyl luňák. Ale bzučel a měl dlouhanánské vousy.“ A maminka byla přece ráda, že jí to Janinku nevezalo.

A dlouho netrvalo a měli zas malounkého broučka, a zas to dlouho netrvalo a měli malounkou berušku, a tatínek měl radost a mamince srdce plesalo. Ale tatínek začínal mít už starost. „I, já ani nevím, jak jim budeme říkat. A kampak si je dáme?“ – „I však si na nějaká jména vzpomeneme. A vždyť tu světličku do dvora máme ještě prázdnou.“ A dlouho to netrvalo a měli Broučička a měli Janouška a měli Janinka a měli Svatojánka a měli Berušku. Deset jich měli, sedm broučků a tři berušky. Ale Beruška byla na jednu nožku chromá. Ani nemohla na ni stoupnout, běhala však přece dost. A když nemohla, vzali ji broučci na ramena a pěkně ji nosili.